

stalou platební neschopností dlužníkovou, od osoby, která dlužníku není blízká. Takovou výjimkou není, že věřitel Ladislav D. nabyl pohledávky ještě před sňatkem vyrovnacího dlužníka s neteří uvedeného věřitele. Bylo proto rozhodnuto, jak se stalo.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle § 51, odst. 1, vyr. ř., jehož ustanovení platí podle § 3 vl. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. i v zemědělském vyrovnacím řízení, počítají se uvedené tam osoby vyrovnacímu dlužníku blízké při výpočtu většiny věřitelů a jejich pohledávky při výpočtu většiny pohledávek jen tehdy, hlasují-li proti návrhu na vyrovnání, nejde-li o případ uvedený v § 51, odst. 2, vyr. ř. O takový případ tu nejde.

Podle toho záleží tudíž na tom, zda Ladislav D. byl v den hlasování sešvagřen s vyrovnacím dlužníkem v ten způsob, že byl strýcem jeho manželky. Ježto tomu tak jest a ježto Ladislav D. hlasoval pro vyrovnání, nepočítá se ani jeho pohledávka, ani jeho hlas při určení výsledku hlasování. Že Ladislav D. nabyl své pohledávky již v době, kdy jeho neteř ještě nebyla manželkou vyrovnacího dlužníka, na tom podle zákona vůbec nezáleží.

Činil-li však podle nenapadeného výpočtu rekursního soudu, jenž při tom přihlížel i k Ladislavu D. s jeho pohledávkou 7.902 Kč 50 h, úhrn pohledávek opravňujících k hlasování 86.170 Kč 41 h, jest tedy jmenovanou pohledávku 7.902 Kč 50 h vyloučiti z tohoto úhrnu, takže zbývá pouze 78.287 Kč 91 h a polovice z toho činí 39.143 Kč 95 h. Pohledávky, které hlasovaly pro vyrovnání a o které jde, činí však 46.270 Kč a bez oněch 7.902 Kč 50 h pouze 38.367 Kč 50 h, takže při hlasování o vyrovnání nebylo dosaženo nadpoloviční většiny pohledávek.

Čís. 16638.

Smlouvy sjednané s osobami omezenými ve své svéprávnosti (§ 865, druhá věta obč. zák.) nejsou absolutně neplatné (nicotné), jako tomu jest u osob nezpůsobilých vůbec k právním činům, nýbrž jsou jen relativně neplatné (nařikatelné).

Nezletilý, který zapůjčuje společenstvu peníze v podobě vkladů t. řeč. členských úspor a pokračuje v ukládání peněz i po dosažení zletilosti, dal konkludentně najevo, že ve smlouvě i zápůjčkách po nabytí zletilosti setrvává a má nárok na vrácení uložených peněz.

(Rozh. ze dne 13. ledna 1938, Rv I 2613/36.)

Srov. rozh. č. 3480 Sb. n. s.

Žalobkyně ukládala od roku 1919 u žalovaného společenstva s ručením omezeným jednak své úspory, jednak co jí bylo příbuznými darováno. Až do roku 1926 byla nezletilá, avšak ukládala peníze i po nabytí zletilosti až do roku 1930. Ježto žalované společenstvu odepřelo vyplatiti uloženou u něho částku za uvedenou dobu, domáhá se žalobkyně na žalovaném společenstvu zaplacení 49.913 Kč 14 h s přísl. z důvodu zápůjčky. Žalobě vyhověly soudy všech tří stolic, nejvyšší soud z těchto

důvodů:

S hlediska výtky právní mylnosti (§ 503 č. 4 c. ř. s.) poukazuje žalované společenstvo především na to, že mezi ním a žalobkyní nemohlo dojít k platné smlouvě, poněvadž žalobkyně v době uzavření zápůjček ještě nebyla zletilá a nebylo prý tvrzeno, že smlouva byla dodatečně příslušnými činiteli schválena. Tuto námitku žalovaná v prvé stolici vůbec nevznesla ani po skutkové stránce nedolíčila a není podle stavu spisů ani odůvodněna. Žalobkyně, které bylo roku 1933 29 let a podle její výpovědi roku 1936 32 let a která se podle vlastního předsedu žalované roku 1922 provdala, ukládala peníze u žalovaného společenstva v době od roku 1919 až do roku 1930, jak vyplývá z knih žalovaného o členských úsporách. Roku 1919 měla tedy žalobkyně za sebou sice léta dětství, ale byla ještě ve svéprávnosti omezena (§ 865 obč. zák.). Smlouvy uzavřené s takovou stranou neprohlašuje zákon za absolutně neplatné či nicotné, jako tomu jest, jde-li o osobu vůbec nezpůsobilou k právním činům, nýbrž prohlašuje je jen za relativně neplatné, totiž za závazné pro smluvce svéprávného, kdežto závaznost pro smluvce nesvéprávného činí závislou na schválení smlouvy zákonným zástupcem nebo i soudem. Zdali všechny vklady za žalobkyni až k dosažení její zletilosti činil její otec jako její zákonný zástupce a tím schválil za ni uzavření smlouvy, nebylo ovšem zjištěno; ale tato okolnost je bez významu, ježto z vlastních knih žalovaného je patrné, že žalobkyně pokračovala v ukládání peněz u žalované také v letech 1926 až 1930, tudíž v době, kdy již byla zletilá (alespoň nebylo tvrzeno, že otcovská moc nad ní byla prodloužena anebo že byla později zase zbavena svéprávnosti); tím však dala žalobkyně aspoň konkludentním činem (§ 863 obč. zák.) nepochybně najevo, že po nabytí svéprávnosti ve smlouvě setrvává (rozh. č. 3480 Sb. n. s.).

Čís. 16639.

Rízení ve sporech pracovních (zák. č. 131/1931 Sb. z. a n.).

Prohlášení stran o vzdání se účasti přisedících jest účinné jen, stane-li se nejpozději před započítím přeličení, t. j. před vyvoláním věci